

fatta jämväl två terminer: den första förlagd till universitetet och den senare till stiftsstadens. Det förutsätter, att i stiftsstadens upprättas, under biskopens ledning, med domprostens och tillgängliga prästerliga krafter medverkan, en »stiftsskola» med praktiska övningar. Övnings-tillfällena där äro ju ojämförligt rikare än mångenstädes eljest. Under hela terminen pågår livligt expeditionsarbete. Om den blivande prästen här också icke kan följa hela konfirmandundervisningen, kan han dock bli i tillfälle att ta del i uppläggningsen eller avslutandet av densamma och har i gengäld flerstädes möjlighet att auskultera i flera grupper. Det frivilliga församlingsarbetet är väl oftast rikast i stiftsstadens. Befunnes så lämpligt, kunde någon del av arbetet förläggas till någon grannförsamling. Denna kurs i stiftsstadens avslutas så med den egentliga prästexamen.

En så ordnad praktisk teologisk utbildning synes mig, på samma gång som den väcker till liv gamla traditioner, tillvarataga de fördelar, som centralstyrelsens förslag onekligen innebär. Övningstillfällena mångfaldigas i samma mån som övningsplatserna. Biskopen har möjlighet att på ett ingående sätt lära känna den blivande prästen, vilket givetvis är en betydlig fördel, särskilt vid de första missiven. Den blivande prästen lär känna stiftet, och något, som verkligen kunde kallas för stiftstraditioner, skulle arbeta sig fram. Övergången från de teoretiska studierna till det praktiska arbetet skulle ske mjukare än nu till ömsesidig båtnad för de unga prästerna och församlingarna. Terminen i stiftsstadens skulle bilda en naturlig avslutning på studierna och tillika vara en ingång, en inövning i den kommande gärningen.

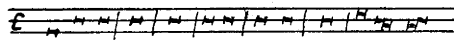
A. Adell.

Till prefationens musikaliska historia i Sverige.

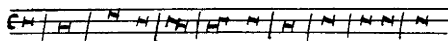
BLAND DE ur liturgisk synpunkt intressanta bestämmelser, som antogos på det kombinerade riks- och kyrkomötet i Stockholm sommaren 1574, finnes även följande stadgande: »Till thett Siette, Effer forsamblingen haffuer then machtt at hoon vidh Herrans Nattuardz handell, kan skicka och lagha medh the vttuertes *Medell* tingh, som äre Cristelige sånger, Collected, Ceremonier så att alle tingh måtte skickeligen tilgåå i forsamblingenne gudi til ähra och forsamblingenne til förbättringh, Så är for gott anseedtt att the *laudes* in Veteri Ecclesia [som] haffua varit sungne in praefatione, som the haffua kallat: Nempligh, *Per quem Maiestatem tuam laudant angeli* etc. måå her-effter strax effter Insättelsens ordh som lyda om kalcken, siunges aff honom som Messan holler vid samma Thoon som Insettelsens ord

siunges och forre ähn Corus begynner Sanctus, och thet effter thet samma sätt som ther om scriffuit är».¹ Den här anbefallda ordningen infördes sedan som bekant i Johan III:s liturgi.

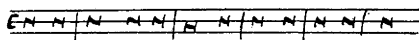
I vilken utsträckning föreskriften blivit efterlevd, torde vara svårt att avgöra. Bland de kyrkor, där den efterkoms, torde Skeda kyrka i Östergötland hava varit. I dess exemplar av Mässan av år 1557 finnes nämligen å blad Ciii(r.) de åsyftade orden inskrivna med noter sålunda:

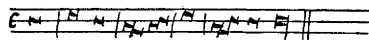
Therefore wij med alla änglar och öffueräng-

lar Med throner och herskap, och med alla him-

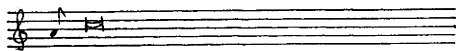

melska herskarer, siunge thinne ähros loff-

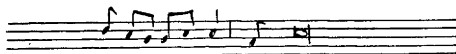

song vthan enda saa säljandes. Helig.

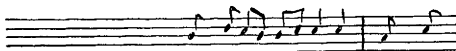
Till den prefationstext som meddelats i denna tidskrift (årgång 1927 s. 89) torde denna melodi kunna lämpas sålunda:

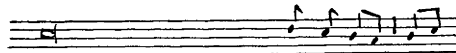
Fördenskull lovsjunga och prisa änglar-

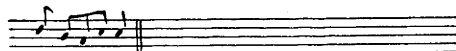
na och alla helgon med hela den himmel-

ska härskaran din äras majestät. Med de-

ras förena vi också vår tillbedjan, då

vi säga: Helig, helig, helig....

Knut Peters.

¹ Ahnfelt, Bidrag till Svenska kyrkans historia i sextonde århundradet, Lund 1894, sid. 80.